

Din istoria vrăjitoriei (II) - ARSENALUL VRĂJITORESC -

„Cine cunoaște adevărata magie, nu o practică niciodată” (Eliphas Levi)

Prin vrăjitorie omul încearcă invocarea puterii demonice cu scopul împlinirii anumitor dorinți. Vrăjitoria se practică indiferent de sex sau vârstă încă din timpul Vechiului Testament, dar și în vremea noastră. Biserica spune că făcând vrăji și alergând la vrăjitori omul face un mare păcat împotriva Duhului Sfânt, deoarece îl lasă pe Dumnezeu și cere ajutorul diavolului. Astfel, el se leapădă de adevăr și primește în loc minciuna, căci toate cuvintele vrăjitorilor sunt minciună și amăgire. Iată ce ne spune Sfântul Vasile cel Mare despre pedeapsa vrăjitoriei: „Cel ce se dă vrăjitorilor, sau unora ca acestora, se va canonisi cu canonul ucigașilor”.

Vrăjile, descântecul, farmece, blestemele au existat odată cu apariția omului, cu apariția binelui și răului în sufletul său. Adică, se poate spune că omul a creat magia încercând să ajungă mai puternic decât Creatorul, încercând să facă rău celui de lângă el doar pentru a-i fi lui mai bine.

Practicile magice în societatea românească, de la începuturile sale până în zilele noastre, este similară practicilor vrăjitorești întâlnite și în cultura altor popoare.

În magie sunt ascunse sensuri și esențe ale unei lumi primordiale cu multe planuri, legi și mituri. Cuvintele magie, mag, magician provin din asirianul Maga - sacerdot, transformat ulterior, de către persani, în mag.

Apoi, termenul a ajuns la romani, fiind preluat din latină în toate limbile europene. Intenția magicianului este arta de a stăpâni și comanda forțele Naturii, forțele supranaturale, oculte și pe cele ale Răului.

Indiferent de spațiul etno-cultural, toate tipurile de magie susțin că în afara lumii vizibile există și una invizibilă, în spatele căreia există o forță, o energie. La noi, românii, actele de magie populară sunt legate de anumite perioade din an, când limitele dintre lumi devin friabile în preajma marilor sărbători solstițiale și echinocțiale sau cu mari praznice bisericești: Sf. Andrei, Boboteaza, Rusaliile, Sărbătorile Moșilor.

În incantațiile magice, ca instrumentar, se foloseau obiecte din metal, sau plante magice ca mătrăguna, busuiocul, cicoarea, accesorii de îmbrăcăminte, fire de păr.

Băuturile magice ocupă un loc prim în inventarul de produse „miraculoase”. Aceste preparate vrăjitorești cuprindeau, în general, afrodisiace sau substanțe toxice, ale căror efecte puteau cauza,

uneori, moartea sau îmbolnăvirea celor care le foloseau.

Cele mai temute erau otrăvurile vrăjitorești, folosite încă din antichitate. Arta preparării otrăvurilor a venit din India și a fost perfecționată de egipteni, iar grecii au răspândit-o în Europa. Existau otrăvuri cu acțiune instantanee sau extrem de lentă; băuturi care omorau chinuind victima cu dureri atroce.

Preoții, vracii, vrăjitorii cunoșteau formule secrete de băuturi mortale.

Toxicogenia la greci a atins culmile rafinamentului.

Mitologia și istoria sunt pline de otrăviri, de evenimente îngrozitoare datorate vrăjitorilor. Circe, Harmonia, Medeea sunt câteva personaje ce dovedesc larga răspândire a suprimării adversarilor prin otrăvire.

Teofrast ne spune că în Grecia existau vrăjitori foarte pricepuți în prepararea de otrăvuri cu efect asupra creierului, măduvei spinării, plămânilor, sângelui etc.

Efectul otrăvirii se realiza doar prin simpla răspândire în aer, în apa de baie, în pereții unei încăperi, pe veșminte, bijuterii, turnate în alimente.

Platon relatează în „Fedon” cum a fost ucis Socrate bând cupa otrăvită, adormind fără a se mai trezi vreodată.

La noi, geto-dacii și sciții cunoșteau rețete de otrăvă speciale având în compoziție veninul de viperă. Otrăvurile vrăjitorilor erau cunoscute și utilizate inclusiv în America.

Ameridienii utilizau otrăvuri teribile precum curara, mavacura sau veninul unor reptile mult mai puternic decât cel de viperă.

Antidoturi la otrăvurile antice nu existau, acest fapt determinând apariția unei noi profesii – gustător de alimente.

Vrăjitorii cunoșteau rețete capabile să producă halucinații, exaltări, pierderea memoriei. Astfel, Nabucodonosor s-a crezut preschimbat într-un bou, în timpul unui festin, după ce a băut un lichid cu efecte halucinogene.

În general, produsele de bază ale vrăjitorilor erau obținute din plante cum ar fi: opiul, măselarița, hașișul, laurul, cucuta, șofranul.

Afrodisiacele erau preparate de vrăjitori pentru a reînvia simțurile și iubirea cuiva, sau preparau licori care stingeau dragostea, făcând indiferent pe cel căruia i se administrau.

Se spune că formula cea mai eficientă de apărare împotriva farmecelor, blestemelor, bolilor o constituie purtarea de talismane. Cuvântul talisman desemnează un obiect, o formulă, un cuvânt posedând virtuți magice și sunt, în general, din grafii făcute pe diferite materiale – semne, litere, cuvinte, formule, fraze. Talismanele erau cusute în căptușeala hainelor, în buzunar sau în punga cu bani, neștiut de nimeni în afară de purtător.

Un talisman foarte la modă în Europa, începând cu secolul al X-lea, a fost cuvântul magic de origine arabă „Aldabaran” scris pe un pergament, iar acesta trebuia purtat mereu.

Amuletele erau mici obiecte cu puteri magice (miniaturi de animale, flori, insecte). Erau purtate la gât sau la brâu.

Se vindeau amulete pentru orice – fericire, prosperitate, contra bolilor. Amuletele erau folosite și ca simbol cu puteri magice de apărare a orașelor. De exemplu: Constantinopole, capitala Bizanțului, a avut ca amuletă apărătoare de insecte și reptile un șarpe de bronz cu ochi de rubin.

Utilizarea amuletelor continuă să existe, sub diferite forme, și astăzi.

Pietrele prețioase și semiprețioase, inelele au fost și sunt considerate și astăzi ca purtătoare de forțe magice.

Cu o istorie îndelungată, practicile oculte au putut să intre în tradiție și să se transmită, uneori, fără urmări de durată. Fenomenul, ca atare, trebuie privit cu prudență.

„În realitate, magia nu este altceva decât o prelungire a fizicii. Fizica studiază proprietățile materiei și legile care o guvernează. La fel este și cu magia, cu diferența că magia merge mai departe, acționând într-un domeniu mai subtil: cel al forțelor și al materiilor psihice. Și este bine că magia nu a fost despărțită de fizică, pentru că, într-o zi, aceiași oameni de știință, mai obișnuiți, mai înțeleghători, vor fi obligați să admită această realitate pe care până acum o calificau ca fiind

neștiință”. (Omraam Mikhael Aivanhov – „Cartea magiei divine” – 2006)

Texte culese și prelucrate de **MUGUR BĂILEȘTEANU**

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*